

Louvre-museo, Pariisi

KLO 22.46.

Tunnettu kuraattori Jacques Saunière porrasti museon suurgallerian holvatus holvikäytävän läpi. Hän syöksyi lähimpään maalaukseen, jonka hän näki, Caravaggio. Tarttumalla kullattuun kehykseen, seitsemänkymmentäkuusivuotias mies heitti mestariteoksen itseään kohti, kunnes se repi seinästä ja Saunière romahti taaksepäin kasaan kankaan alla.

Kuten hän oli odottanut, ukkosen rautaportti putosi lähelle, estää sviitin sisäänkäynnin. Parkettilattia ravisteli. Kaukana, hälytys alkoi soida.

Kuraattori makasi hetken, huohoa hengitystä ja arvioi. Olen yhä elossa. Hän ryömi ulos kankaan alta ja skannasi kavernoisen tilan piiloutuakseen.

Ääni puhui, viileästi lähellä. ”Älä liiku.”

Käsissään ja polvillaan kuraattori jäättyi kääntäen päätään hitaasti.

Vain 15 metrin päässä, suljetun portin ulkopuolella, hyökkääjän vuoristoinen siluetti tuijotti rautatankojen läpi. Hän oli leveä ja pitkä, haamu-vaalealla iholla ja ohentuvilla valkoisilla hiuksilla. Hänen iirikset olivat vaaleanpunaisia tummanpupillien kanssa. Albiino veti pistoolin takistaan ja tähtäsi tynnyrin tankojen läpi, suoraan kuraattoriin. ”Sinun ei olisi pitänyt juosta.” Hänen aksenttiaan ei ollut helppo sijoittaa. ”Kerro nyt, missä se on.”

”Minähän sanoin jo”, kuraattori paukutti, polvistui puolustuskyvyttömäksi gallerian lattialle. ”Minulla ei ole aavistustakaan, mistä puhut!”

”Sinä valehtelet.” Mies tuijotti häntä, täysin liikkumaton paitsi kimaltaa hänen aavemaisissa silmissään. ”Sinulla ja veljilläsi on jotain, mikä ei ole sinun.”

Kuraattori tunsu adrenaliinin nousun. Miten hän voisi tietää tämän?

”Tänä iltana oikeutetut huoltajat palautetaan. Kerro minulle, missä se on piilotettu, niin sinä elät.” Mies tasoitti aseensa kuraattorin päähän. ”Onko se salaisuus, jonka vuoksi kuolet?”

Saunière ei voinut hengittää.

Mies kallisti päätään, kurkisti alas aseensa tynnyristä.

Saunière piti käsiään puolustuksessa. ”Odota”, hän sanoi hitaasti. ”Kerron teille, mitä sinun tarvitsee tietää.” Kuraattori puhui seuraavat sanansa huolellisesti. Valhe, jonka hän kertoi, oli yksi, jota hän oli harjoitellut monta kertaa.. joka kerta rukoillen, hänen ei koskaan tarvitsisi käyttää sitä.

Kun kuraattori oli lopettanut puhumisen, hänen hyökkääjäänsä hymyili omahyväisesti. ”Kyllä. Tämä on juuri sitä, mitä muut kertoivat minulle.”

Saunière rekytetty. Muut?

Minäkin löysin ne”, valtava mies pilkkaili. ”Kaikki kolme. He vahvistivat, mitä juuri sanoitte.

Se ei voi olla! Kuraattorin todellinen identiteetti, yhdessä hänen kolmen sénéchaux-henkilöllisyytensä kanssa, oli melkein yhtä pyhä kuin muinainen salaisuus, jota he suojelivat. Saunière tajusi nyt, että hänen sénéchaux, noudattaen tiukkaa menettelyä, oli kertonut saman valheen ennen omaa kuolemaansa. Se oli osa protokollaa.

Hyökkääjä tähtäsi taas aseensa. ”Kun olet poissa, minä olen ainoa, joka tietää totuuden.”

Totuus. Kuraattori tarttui hetkessä tilanteen todelliseen kauhuun. Jos kuolen, totuus katoaa ikuisesti. Vaistomaisesti, hän yritti ryöstää peitettä.

Ase karjui, ja kuraattori tunsu kuumuuden, kun luoti jäi hänen vatsaansa. Hän kaatui eteenpäin... kamppailee kipua vastaan. Hitaasti Saunière kaatui yli ja tuijotti takaisin tankojen läpi hyökkääjäänsä kohti.

Mies oli nyt ottamassa kuollutta tähtäämään Saunièren päähän.

Saunière sulki silmänsä, hänen ajatuksensa pyörivät pelon ja katumuksen myrsky.

Tyhjän kammion napsautus kaikui käytävän läpi.

Kuraattorin silmät lensivät auki.

Mies vilkaisi asettaan, näytti melkein huvittuneelta. Hän kuroi toisen leikkeen, mutta näytti sitten harkitsevan uudelleen, hymyillen rauhallisesti Saunièren suolessa. ”Työni täällä on tehty.”

Kuraattori katsoi alas ja näki luodinreiän valkoisessa pellavapaidassaan. Sen kehysti pieni veriympyrä muutaman sentin rintalastan alapuolella. Minun vatsani. Melkein julmasti luoti oli kaivannut hänen sydämensä. La Guerre d'Algérie veteraanina kuraattori oli nähnyt tämän kauhean vedetyn kuoleman aiemmin. Viidentoista minuutin ajan, hän selviytyisi, kun vatsahapot tunkeutuivat rintaonteloon, myrkyttää hänet hitaasti sisältä päin.

”Kipu on hyvää, monsieur”, mies sanoi.

Sitten hän oli poissa.

Yksin nyt Jacques Saunière käänsi katseensa jälleen rautaportille. Hän oli loukussa, eikä ovia voitu avata uudelleen vähintään kaksikymmentä minuuttia. Kun joku pääsi hänen luokseen, hän olisi kuollut. Jopa niin, pelko, joka nyt tarttui häneen, oli paljon suurempi pelko kuin hänen oman kuolemansa.

Minun on vältettävä salaisuus.

Huikea jaloilleen, hän kuvasi kolme murhattua veljettään. Hän ajatteli sukupolvia, jotka olivat tulleet heidän edessään... tehtävästä, jonka he kaikki oli uskottu.

Katkeamaton tietoketju.

Yhtäkkiä, nyt, kaikista varotoimista huolimatta... kaikista vikatiloista huolimatta.. Jacques Saunière oli ainoa jäljellä oleva linkki, ainoa vartija yhdestä tehokkaimmista salaisuuksista, joita koskaan on pidetty.

Väriävä, hän veti itsensä jaloilleen.

Minun on löydettävä jokin keino.

Hän oli loukussa suurgallerian sisällä, ja maan päällä oli vain yksi henkilö, jolle hän pystyi ohittamaan soihtu. Saunière katseli ylenpalttisen vankilansa seiniä. Kokoelma maailman tunnetuimpia maalauksia näytti hymyilevän hänelle kuin vanhat ystävät.

Kipu, hän kutsui kaikki tiedekuntansa ja voimansa. Epätoivoinen tehtävä ennen häntä, hän tiesi, vaatisi jokaisen jäljellä olevan sekunnin elämästään.